

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci **žalobce: Ing. N. P.**, zastoupen JUDr. Milanem Davídkem, advokátem, se sídlem Stallichova 11, Praha 4, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 1. 2006, č. j. 4 Cad 102/2005 - 17,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III.** Zástupci žalobce JUDr. Milanu Davídkovi, advokátu, se sídlem Stallichova 11, Praha 4, **se určuje** odměna ve výši 952 Kč; bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 8. 2005, č. j. SOC 142316/2005, bylo odmítnuto žalobcovo (dále jen „stěžovatel“) odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11 ze dne 31. 5. 2005, č. j. OSVZ/199/05/ŠM, kterým nebyla stěžovateli přiznána jednorázová dávka sociální péče.

Rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou k Městskému soudu v Praze, přičemž současně požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce soudem. Ke své žádosti uvedl, že je již delší dobu hlášen v evidenci uchazečů o zaměstnání bez nároku na hmotné zabezpečení. Jeho manželka odmítá plnit povinnosti plynoucí pro ni z § 91 zákona

o rodině. On sám je nucen se v souvislosti se zajišťováním prostředků na obživu a nájem zadlužovat.

Městský soud v Praze usnesením blíže označeným v záhlaví tohoto rozsudku stěžovateli přiznal osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu a současně mu zástupce v této věci neustanovil. V odůvodnění uvedl, že stěžovatel doložil nedostatek finančních prostředků, a proto soud rozhodl v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dále soud postupoval podle § 35 odst. 7 s. ř. s. a konstatoval, že pro ustanovení zástupce soudem musí být splněny dvě podmínky, a to předpoklady pro osvobození navrhovatele od soudních poplatků, což stěžovatel splňuje, a zároveň potřeba ustanovení zástupce k ochraně práv účastníka řízení. V projednávaném případě dospěl městský soud k závěru, že stěžovatel je schopen dostatečnou měrou hájit své zájmy. Ochrana jeho práv proto nevyžaduje, aby mu soud ustanovil zástupce.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, kterou později doplnil prostřednictvím ustanoveného zástupce. Uvedl, že napadá výrok městského soudu, jímž soud neustanovil žalobci zástupce, a současně uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. S napadeným rozhodnutím nesouhlasí, protože je osobou zcela bez prostředků a nemá právnické vzdělání. Chce se zúčastnit osobně ústního jednání ve věci, a proto chce být zastoupen zástupcem s právnickým vzděláním. Stěžovatel zároveň poukázal na rozhodnutí městského soudu a Nejvyššího správního soudu v jeho identických věcech, v nichž mu byl zástupce ustanoven či bylo neustanovení zástupce shledáno nesprávným. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel je dle jeho názoru schopen hájit v řízení před městským soudem svá práva sám, a proto nesplňuje jednu ze dvou podmínek pro ustanovení zástupce soudem. Jím podaná žaloba splňuje všechny zákonné požadavky a je z ní zřejmé, čeho se stěžovatel domáhá. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu stěžovatelova podání Nejvyšší správní soud dovodil, že se dovolává stížnostního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky týkající se splnění podmínek pro ustanovení zástupce.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. (městský soud nesprávně odkazoval na odst. 7, přestože novelou provedenou zákonem č. 350/2005 Sb., účinnou od 13. 10. 2005, byl do § 35 vložen nový odstavec 4) může soud navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.

Z dikce citovaného ustanovení přitom vyplývá, že účastníku lze ustanovit zástupce tehdy, jestliže jsou splněny dvě podmínky. Musí se jednat o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a musí to být třeba k ochraně jeho práv. V projednávané věci byla bezpochyby splněna podmínka předpokladu k osvobození od soudních poplatků týkající se majetkové a příjmové situace stěžovatele. Ke druhé podmínce Nejvyšší správní soud v rozsudku publikovaném pod č. 492/2005 Sb. NSS konstatoval, že rozhoduje-li soud o návrhu na ustanovení zástupce účastníka řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, zabývá se komplexně tím, zda je takového zastoupení třeba k ochraně práv tohoto účastníka řízení. Pro posouzení nezbytnosti ustanovení zástupce pro ochranu zájmů navrhovatele je podstatná především formální a obsahová úroveň žaloby (ve věci, která není po stránce skutkové a právní složitá) a schopnost navrhovatele se soudem komunikovat a formulovat svá podání. Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že stěžovatel vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím žalovaného a označil též důvody, proč tak učinil. Zcela srozumitelně a dostatečně formuloval důvody, proč považuje napadené za nezákonné, jaké skutečnosti byly posouzeny nesprávně a v čem spatřuje vady řízení před žalovaným. Zcela dostatečně tak formuloval žalobní námitky, jimiž by se městský soud měl v řízení zabývat. Proto není v daném případě ustanovení zástupce pro ochranu jeho práv nezbytné. Přitom nelze pominout ani tu skutečnost, že stěžovatel má vysokoškolské vzdělání a zástupce mu byl již několikrát soudem ustanoven v obdobné věci (na což sám poukazuje v kasační stížnosti), pročež lze předpokládat jeho obeznámení s požadavky a průběhem soudního řízení na běžné úrovni.

Městský soud proto nepochybil, když s ohledem na výše uvedené návrh na ustanovení zástupce zamítl.

Stěžovatelova námitka, že v identických věcech mu byl zástupce soudem ustanoven, není důvodná, neboť potřeba ustanovení zástupce se posuzuje vždy individuálně v závislosti na výše uvedená kritéria. V nyní posuzovaném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že z obsahu žaloby je zcela zřejmé, z jakých důvodů se stěžovatel přezkumu rozhodnutí žalovaného domáhá, a proto není ustanovení zástupce na místě.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Protože žalovaný žádné náklady řízení o kasační stížnosti neuplatnil a ani Nejvyšší správní soud z obsahu spisu žádné náklady převyšující rámec jeho běžné administrativní činnosti nezjistil, nebyla náhrada nákladů řízení žalovanému přiznána.

Vzhledem k tomu, že stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2006, č. j. 4 Cad 102/2005 - 27a, zástupce JUDr. Milan Davídek, advokát, bylo rozhodnuto o jeho odměně tak, že byla stanovena ve výši 800 Kč. Odměna byla stanovena za jeden úkon právní služby, a to doplnění kasační stížnosti, ve výši 500 Kč (§ 7 č. 2, § 9 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb., v jejím znění po 31. 8. 2006) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky), celkem tedy 800 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani

z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 citovaného zákona činí 152 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 952 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu